

Господинъ Михаиле, вие по погрѣшка сте разбрали криво моитѣ думи. Азъ ви исказахъ желанието си да се задомжъ съ щерка ви и повѣрвахъ, че и вие пристанахте, а и сега ви повтарямъ молба та си: Дай ми дъщеря си! . . .

Михалаки.

А, а! Сега е думата за дъщеря ми! Добрѣ. А по какво си достоенъ за дъщерята на чорбаджи Михалакя? какви нишани имашъ?

Стояновичъ.

Нишани нѣмамъ. Но азъ я обичамъ страстно, и тя ме обича също.

Михалаки.

Това е вѣтъръ, друго?

Стояновичъ.

Азъ ви увѣрявамъ, че дъщеря ви ще бѣде щастлива съ мене.

Михалаки.

Това е мъгла, друго?

Стояновичъ.

Азъ сега и да нѣмамъ състояние, но имамъ младостъ и надѣжди.

Михалаки.

Това е димъ, друго?

Стояновичъ.

Азъ имамъ пълно образование и чрезъ моитѣ знания и ревностъ, надѣвамъ се скоро да се възвѣсжъ на нѣкоя висока служба въ свободна България.

Михалаки.